

τῆς αἰσθητικῆς καὶ ὀργανικῆς αὐτῶν ἐντυπώσεως, κατὰ τὴν διάφορον ἠθικὴν διάθεσιν τῶν ἑαυτῶν κράσεως. Τίς δικαστὴς δύναται νὰ πιστεύῃ ἐν τῇ συνειδήσει αὐτοῦ, ὅτι ὁμοίως ἐλεύθερος εἶναι εἰς τὸ πράττειν τὸ αὐτὸ ἔγκλημα δι' αἰφνίδιον τῆς ψυχῆς ἢ τοῦ νοῦς ὁρμὴν ὁ τῆς αἱματώδους νευρικῆς κράσεως καὶ ὁ τῆς χολερικο-νευρικῆς, οἵτινες εἰσὶν ὅλως ὁρμὴ καὶ πῦρ εἰς τὰς ἑαυτῶν πράξεις καὶ ἐνεργείας, καὶ ὁ τῆς λευκωματώδους κράσεως ἄνθρωπος, φύσει πρᾶος καὶ παθητικὸς, καὶ ὁ δυσκίνητος καὶ δειλὸς λυμπατικὸς, οἵτινες ὀλιγώτερον τῶν ἄλλων δεσπόζονται καὶ παρασύρονται ὑπὸ τῶν παθῶν καὶ τοῦ αἰσθήματος, ὄντες ἐν γένει μᾶλλον κύριοι ἑαυτῶν, καὶ περισσότερον συνειδότες τὰς ἑαυτῶν πράξεις ἀπέναντι τῆς αἰφνυδιότητος τῶν κινούντων αὐτοὺς αἰτίων;

Καὶ αὕτη δὲ ἡ βραδεία ἐπέμβασις τῶν ψυχοῦντων εἰς τὸ δυσχερὲς καὶ σπουδαῖον διὰ τὴν κοινωνίαν ἀντικείμενον τοῦτο, πολλὰς διήγειρε κατὰ πρῶτον ἐπαιτιάσεις, καὶ προεκάλεσε κατ' αὐτῶν καὶ τὴν κατηγορίαν, ὅτι προτίθενται ἵνα ἀθωώσωσι πᾶν ἔγκλημα, καὶ ὑποτάξωσιν ὑπ' ἑαυτοὺς πᾶσαν δικαστικὴν καὶ ἠθικὴν τῆς κοινωνίας τάξιν. Εἰς τὰς ἀδίκους ταύτας κατηγορίας ἡ καλλιτέρα ἀπάντησις ἐκάστου ψυχοῦντος εἶναι αὕτη: ὅτι δι' ἕκαστον νομισθέντα ὡς ἔγκληματιαν, καὶ τὸν ὅποιον ἡ ψυχοῦντρια ἀνεγνώρισεν ὡς παράφρονα, αὕτη ἡ ἰδίᾳ πάντοτε ἀπήτησε καὶ ἀπαιτεῖ κηδεμονικὰς ἐγγυήσεις ὑπὲρ τῆς κοινωνίας, ἐγγυήσεις μάλιστα αὐστηροτέρας καὶ διαρκεστέρας τῶν ὅσων ὁ ποινικὸς νόμος δύναται νὰ προσφέρῃ· διότι ἡ ἐπιστήμη ἐκήρυξεν ἤδη ὅτι αἱ νοσεραί ἐκεῖναι μορφαί, ὅσαι ὑπενδύονται τὴν πρὸς τὸ ἔγκληματιαν ῥοπὴν, εἰσὶν αἱ δυσκολώτεραι πρὸς θεραπείαν, αἱ ἐπιρρεπέστεραι εἰς τὰς ὑποτροπιάσεις, καὶ ὅτι ἐπομένως ὁ ἀποκλεισμός τῶν ἀτυχῶν τεύτων ὄντων ἀπὸ τῆς κοινωνίας δέον ἵνα ἡ διαρκέστερος καὶ διὰ μειζόνων προφυλάξεων περιβεβλημένος, ἡ ὅ,τι ὁ ποινικὸς νόμος δύναται νὰ ἐπιβάλῃ διὰ τῶν ποινικῶν

αὐτοῦ διατάξεις.

Εἰ δὲ καὶ ὁ ἰατρὸς συχνάκις προσκαλεῖται ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων, καὶ μετὰ σεβασμοῦ ἀκροάζονται ἐπὶ πολλῶν χειρουργικῶν, μαιευτικῶν, καὶ τοξολογικῶν ζητημάτων, ὁ ψυχοῦντὸς μέχρι τοῦδε σπανιώτερον προσκαλεῖται καὶ δυσκολώτερον εἰσακούσται· ἀλλ' ἐλεύσεται ἡμερ, καθ' ὃν ἡ πρόδος αὐτῆς θέλει ἐπιβάλλει ὀριστικῶς τὰ συμπεράσματα καὶ τὰς γνώμας αὐτῆς εἰς τὰς γνώμας τῶν νομομαθῶν.

Ἀπηγγέλθη ἐν τῷ Συλλόγῳ «ἡ Ὀμόνοια»
Δῆμος τὴν 20 Ὀβρίου 1877.

Εὐάγγελος Ἑμμανοὴλ.

Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΤΩΝ ΠΤΗΝΩΝ.

Παρειρέθην πρό τινων μηνῶν εἰς τὴν οἰκίαν ἐνὸς ἰατροῦ Ἰταλοῦ ὅστις μὲ προσεκάλεσεν ἵνα ἶδω τὰς διαφόρους ἀσκήσεις τῶν πτηνῶν.

«Ἡ ἰατρικὴ δὲν προώδευσε, μοι λέγει, δὲν ἐπιτυγχάνομεν εἰς τὴν θεραπείαν τῶν νόσων τοσοῦτον ὅσον οἱ πρό τινων χιλιάδων ἐτῶν ἰατροί. Διὰ νὰ ἀντισταθμίσω τὴν κατὰστασιν ταύτην τῶν πραγμάτων, προσπαθῶ πάσαις δυνάμεσι νὰ ἀποσπάσω τὴν προσοχὴν τῶν πελατῶν μου ἀπὸ τὰ νοσήματα καὶ τὰς ἀδυναμίας των εἰς αὐτὴν ἡ ἐπιστήμη δὲν ἰσχύει τοσοῦτον. Ἡ παραπλάνησις τοῦ νοῦς τῶν νοσοῦντων, μετὰ τῆς δεούσης γενομένη ἐφαρμογῆς, εἶναι εἰς τῶν οὐσιωδεστέριον νόμων τῆς ὑγιεινῆς, ἀπαραίτητον μέσον εἰς πολλὰς θεραπείας, καὶ ἐνίοτε ὡς τὸ εἰδικώτερον φάρμακον παρὰ πολλῶν ἐμπεύρων ἰατρῶν ἀναδείκνυται.» Οἱ προσκεκλημένοι, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦμην καὶ ἐγώ, ἦσαν ἅπαντες πελάται τοῦ ἰατροῦ.

Ἐπὶ μιᾷ τραπέζῃ ἦν τεθειμένον λαμπρὸν κλωβίον, εὐρύχωρον, σχήματος σκηνῆς ἀγροτικῆς. Το κλωβίον ἦν διηρημένον διὰ διαφραγμάτων ἀποτελούντων ὀκτὼ δωμάτια, ἱκανῶς εὐρέα ἵνα τὸ πτηνὸν δύναται

ἐλευθέρως νὰ διασκεδάζῃ. Ἐκαστον τῶν διαμερισμάτων περιείχεν ἀνὰ ἓν πτηνὸν διαφόρου φυλῆς.

Ἐμπροσθεν τοῦ κλωβοῦ εἰσὶ κατεστρωμένα καὶ ἐν ἐντελεῖ εὐθυγραμμία διακόσια περίπου παιγνιόχαρτα, τὰ μὲν παριστῶντα συμβολικὰ σημεῖα, τὰ δὲ γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου· τὰ λοιπὰ περιέχουσι παραδόξους καὶ τερπνάς φράσεις, ἐρωτήσεις, ἀπαντήσεις καὶ ὠραιοσκοπικὰς μαντείας.

Τὰ παιγνιόχαρτα ταῦτα διὰ τῆς συναρμογῆς τῶν σχηματίζουσιν εἰδὸς ἐξώστου ἐπὶ τοῦ ὁποίου τὸ πτηνὸν ἀναπνιδᾷ, διαφόρους κινήσεις ποιοῦν, καὶ ἐνθα δίδει διὰ παραστάσεων τὰς ἀπαντήσεις εἰς πᾶν ὃ, τι τῷ γίγνεται ἐρώτησις.

Ὁ ἰατρὸς μᾶς λέγει, ὅτι ἐξέλεξε τοὺς μαθητὰς τούτους μεταξὺ τῶν φυλῶν ὧν τὸ ἀνάστημα δὲν εἶναι μικρότερον τοῦ σποργίτου, διότι ἡ σμικρότης τῆς τοῦ ἐγκεφάλου τῶν κατωτέρου ἀναστήματος πτηνῶν δὲν εἶναι ἐπιδεικτικὴ καταλλήλου διδασκαλίας. Ἐπειτα ἔχουσιν ἀνάγκην βαθμοῦ τινος φυσικῆς ἰσχύος πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν διδομένων αὐτοῖς διαταγῶν.

Μετὰ τῆς αὐτῆς αὐταπαρνήσεως ὁ μικρὸς οὗτος ἐπιστήμων μοι ἔρριψεν ἐκ τῆς σκηνῆς του μίαν ὡραίαν χαρτομαντείαν, ἣτις μοι ἐφάνη ἐξόχως ἀνωτέρα ἐκείνης δι' ἣν ἐπλήρωσα ποτὲ δέκα φράγκα εἰς περίφημόν τινα χαρτομάντη. Μετὰ σοβαρᾶς δ' ἀπαθείας ἐδέχθη τὰς ἐπαξιόους χειροκροτήσεις, ἔχων τὸ ῥάμρος ἐπὶ τοῦ στήθους του.

— Ἐ! σὺ, Στενοκέφαλε, ἀνέκραξεν ὁ ἰατρὸς πρὸς ἓνα ἀνδρείον σποργίτην (διότι τοιαῦτά τινα ὀνόματα εἶχε δώσει εἰς τὰ πτηνά του) ὅστις παρευθὺς ἐφάνη εἰς τὴν σκηνὴν, λάβετε τὸν κόπον νὰ μᾶς ἀνεύρητε τὸ ὄνομα τοῦ κυρίου, τοῦ ὁποίου τὰ γράμματα παριστάνονται εἰς τὰ ὀκτώ ταῦτα χαρτία. Ὁ κύριος οὗτος θὰ σοῦ κάμῃ τὴν χάριν νὰ τὰ ἀναμίξῃ ὁ ἴδιος μαζῇ μὲ τὰ ἰδικὰ σου χαρτία, μὲ τὰ ὅποια, βλέπεις, καθόλα ὁμοιάζουν.

Τὸ ὄνομα δὲ τοῦτο ἦν τὸ ἰδικόν μου.

Μόλις τὰ ἀνέμιξα μὲ τὰ ἐν τῷ ἐξώστῳ τοῦ πτηνοῦ εὐρισκόμενα, καὶ ἰδοὺ ὁ μικρὸς σοφὸς, παρεσκευασμένος ὡς ἀθλητῆς, βαδίζει, ἀναζητεῖ διὰ τῶν ποδῶν, ἐξετάζει μὲ κομικῶς σοβαρὸν ὕψος, ἐφιστῶν ἀλληλοδιαδόχως τὸν δεξιὸν καὶ ἀριστερὸν ὀφθαλμὸν ἐπὶ τῶν χαρτίων, ὡς ἐὰν ἐφόρει διοπτρα, ἀκολουθῶς ἀποσπᾷ ἐν πρὸς ἐν καὶ θέτει αὐτὰ εἰς τοιαύτην ἀκριβῆ θέσιν, ὥστε παρίστανον τὸ ὄνομά μου. Μεγαλητέρα ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς μου ὅτε ἐβλεπον τὸν μικρὸν τοῦτον ἀστείον καταγινόμενον μετὰ τοῦ αὐτοῦ ζήλου καὶ τῆς αὐτῆς εὐφυΐας εἰς διαφόρους ἐρωτήσεις ὥς τῷ ἀπέτεινον. Ἐδῶκεν ἐκ τοῦ ἐξώστου του τοιαύτας ἀπαντήσεις αἵτινες θὰ ἠδύναντο νὰ ἱκανοποιήσωσι καὶ τὸν φιλεριστικώτερον θεολόγον τῆς Σαρβῶνης ἐξετάζοντα τοὺς μαθητὰς του.

Πολλοὶ τῶν θιατῶν ἔθεσαν ἐντὸς πύλου τὸ πρῶτον τυγὸν ἀντικείμενον, οἶον, κλειδίον, χειρόκτιον, νόμισμα· ἀκολουθῶς τὸ ὄνομα τῶν διαφόρων τούτων πραγμάτων ἀπηγγέλθη ἐνώπιον τοῦ πτηνοῦ, αὐτὸ δὲ ἤρξατο τοῦ ἔργου, καὶ ἡ ἀκριβὴς αὐτῶν ὀνομασία ἐφάνη μετ' ὀλίγον πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μας, ἀφοῦ ἐννοεῖται, ὁ εὐφυὴς ἡμῶν ἐργάτης κατέβαλεν ἱκανοὺς κόπους διὰ τοῦ ῥάμρους καὶ τῶν ποδῶν του.

Τῷ ἐπρότειναν ἀκολουθῶς νὰ προσποιηθῇ τὸν νεκρόν.

Εἰς τὸ πρόσταγμα τοῦτο ἐρρίφθη ἐπὶ ἐνὸς βραχιονίου κρεμαμένου ἐκ τῆς κορυφῆς τοῦ κλωβοῦ καὶ ἐκείθεν κατέπεσε, τὴν κεφαλὴν κεκλιμένην πρὸς τὰ κάτω· εἰς ταύτην δὲ τὴν θέσιν, ἐτήρησε πραγματικὴν ἀταραξίαν ὡς ἀληθῶς νεκροῦ.

— Νῦν, ἐπανελάθειν ὁ ἰατρὸς, ἵνα μὴ ἐπὶ τοσοῦτον λυπήσῃ τοὺς κυρίους τούτους, δειξὼν ὅτι ὁ θάνατός σου δὲν εἶναι πραγματικός.

Ὁ τεχνίτης τότε ἐταλαντώθη νωχελῶς, ἕως οὗ κόκκος κανάβειος ἐρίφθη πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του, ἐπέπεσε τότε ἐπ' αὐτοῦ μετὰ τῆς αὐτῆς προθυμίας, ὡς τότε, κατὰ τὰς τοῦ χειμῶνος ἐσπερίδας οἱ ἡμέτεροι

ἱππόται (καβαλλιέροι) ῥίπτονται ἐπὶ τῶν προσφερομένων αὐτοῖς πλακουντίων καὶ ἀναψυκτικῶν, μετὰ τινος κοπιώδους στροφᾶς καὶ ἐλιγμοὺς ἐντὸς τῶν εὐρειῶν αἰθουσῶν.

— Τώρα, λέγει ὁ ἰατρός, παράστησον εἰς τοὺς κυρίους τούτους τὴν εἰκόνα τῆς οἰκιακῆς σου εὐτυχίας, τὸ ὅποιον πολὺ ἐπιθυμοῦσι.

Τὸ πτηνὸν διευθυνόμενον αἰφνης ἐπὶ τῶν ποδῶν του ὡς στρατιώτης εἰς τὰ ὅπλα ἐρρίφθη πλαγίως ἡδύνατό τις νὰ τὸ ἐκλάβῃ ὡς κρίκον ἀποσπασθέντα ἐκ τινος φανταστικῆς ἀλύσου κανθάρων. Διέγραψε πολλάκις τὸν κύκλον τοῦ ἐξώστου, κινουῖν τὰ πτερά του, καὶ ἤλθεν ὑπερηφάνως ἵνα λάβῃ τὴν προσφερομένην ἀνταμοιβήν.

Κόκκος κανάβεως εἶναι ἡ ἀμετάβλητος ἀμοιβὴ ἢ παραχωρουμένη εἰς τοὺς ἐργάτας, συμβαίνει ὅμως ἐνίοτε, ὥστε οἱ κύριοι οὗτοι νὰ μὴ ᾧσι διατεθειμένοι εἰς τὴν διὰ τοῦ ῥάμφους τραχείαν χαρτομαντείαν.

Τινὲς ἔμειναν κωφοὶ εἰς τὰς προσκλήσεις τοῦ διδασκάλου, καὶ, ἄνευ οὐδεμιᾶς ἐντροπῆς, ἀπῆλθον εἰς τὸν κοιτῶνά των, προτιμώντες τὸ ἡδὺ *μηδὲν ποιεῖν* (*far niente*) ἀντὶ τῆς εὐτελοῦς ἀμοιβῆς κόκκου κανάβεως.

Εἰς τὴν φωνὴν τοῦ ἰατροῦ λαμπρὸς τις στραγαλιανὸς ἐξῆλθε τοῦ κλωβοῦ του. Εὐχαριστηθεὶς διὰ τὴν περίξ αὐτοῦ εὐρυχωρίαν, ἀνετίναξε τὰ πτερά του, δι' ὧν ἐπληξεν τὸν ἀέρα χαριέντως, ἐλευθέρως δὲ διηυθέτει τὰς πτέρυγας του, ὁμοιάζων μὲ ἡθοποιὸν ὅστις λησμονῶν τοὺς θεατὰς κάμνει τὴν του-αλέταν του ἡσύχως ἐν τῇ σκηνῇ.

— Δὲς τοῖς κυρίοις νὰ ἐννοήσωσιν ἀληθειάν τινα, λέγει ὁ ἰατρός.

Τὸ πτηνὸν ἐφάνη ἐννοοῦν τὸ σπουδαῖον τῆς ἀποστολῆς ἣτις τῷ ἐνεπιστεύθη· ἐβιάδιζε βραδέως ἐξετάζον ἐνίοτε διὰ τοῦ βλέμματος τὴν χρησιμοδότηδα ἑπαλξίν· πλεῖστα χαρτῖα ἅτινα εἶχεν ἤδη λάβει διὰ τοῦ ῥάμφους του ἐγκατελείφθησαν· τέλος ἀπέσπασεν ἐν ἑφ' οὗ ἔθηκεν ὑπερηφάνως τὸν πόδα του.

— Δύνασθε, κύριοι, μᾶς λέγει ὁ ἰατρός, νὰ παρέλθῃτε οἱ μὲν μετὰ τοὺς δὲ ἔμπρο-

(ΟΜΗΡΟΣ ΦΥΛ. Δ')

σθεν τοῦ πτηνοῦ, τείνοντες τὴν χεῖρα πρὸς αὐτό. Θὰ ἐννοήσητε διὰ τίνα προσδιωρίσθῃ ὁ χάρτης, ὅταν ἀφαιρέσῃ τὸν πόδα του.

Διήλθομεν ἀλληλοδιαδόχως μέχρι τοῦ προτελευταίου ἡμῶν, μικροῦ τινος πνευματώδους καμπούρη, εἰς ὃν τὸ πτηνὸν ἔδωκε τὸ δελτίον. Ἀφοῦ τὸ ἀνέγνωσε μειδιδῶν, τὸ ἔδωκεν εἰς ἡμᾶς μετὰ πολλῆς χάριτος, λέγων ὅτι δὲν ἦσαν ἀληθεῖς εἰμὴ αἱ δύο πρώται λέξεις. Ἀνέγνωμεν: «*Ἡ δυσμορφία καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ Αἰσώπου.*»

Στίχοι τινὲς πνευματώδεις ἐξ ἀπροόπτου στιχουργηθέντες, οὓς ὁ καμπούρης διηύθυνε πρὸς τὸν δόκτορα περὶ τοῦ πνεύματος τῶν μαθητῶν του, μᾶς ἔκαμε νὰ ἐννοήσωμεν, ὅτι τὸ πτηνὸν δὲν ἠπατήθη.

Κυρία τις ἐδέχθη φιλοφροσύνην, ἣτις ἄλλως ἤρμοζεν εἰς τὴν ὡραιότητά της καὶ ἣτις τὴν ἐβασάνισε πολὺ.

— Οἱ Παρίσιοι θὰ τῇ προσέφερον τὸ μῆλον, ἔγραψε.

Μᾶς ἐγένετο γνωστὸν τὸ μυστήριον τῶν στρεφομένων τραπέζων ὑπὸ ἐνὸς τολμηροῦ πυρροῦλα, κατὰ τὴν ἐκτίμησιν ἣν ἔδωκε τὸ πτηνὸν τοῦτο. Μικρά τις τράπεζα, ὡραῖον ἀθυρμάτιον παιδὸς, τεθείσα ἐπὶ τινος μονόποδος τραπέζης, ἣν εἶχον πλησιάσει, εἴλκυσε τὸ πτηνὸν καὶ ἐνῶ ἐπέτα, ἔλαβε διὰ τῶν γαμψῶν ὀνύχων του τὴν ἄκραν, τὴν ἐκίνησε δὲ τοσοῦτον ταχέως ὥστε τὴν ἀνέτρεψεν. Ὁ γέλωας ὑπῆρξε γενικός. Ὁ κάτοικος τῶν λειμώνων ἐφαίνετο οὕτω διακωμωδῶν τὰς ἀνθρωπίνους προλήψεις.

Σπίνός τις τῶν Ἀρδενῶν, ἐν μαυροπούλι, ὡς καὶ ἐν λαμπρὸν πτηνὸν τῶν τροπικῶν, μᾶς κατέθελξαν ἐπίσης διὰ τῆς ἐπιτηδειότητός των. Θὰ ἐλεγέ τις, ὅτι διεννοοῦντο νὰ ἀποδείξουν, ὅτι ὅλα τὰ τῆς φυλῆς των εἶχον νοημοσύνην ἀξίαν ἵνα καλλιεργηθῇ καὶ λάβῃ μέρος εἰς τὴν πρόοδον τοῦ ἡμετέρου πολιτισμοῦ.

Ὀλλανδικὸν καναρίνιον σπανίας ὡραιότητος ἔδωκε πέρας εἰς τὴν συνέλευσιν. Ἐμφανιζόμενον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μας, καὶ ὡς νὰ ἤθελεν ἀμέσως νὰ δεσμεύσῃ τὴν

προσοχήν μας, ἤρξατο νὰ ἐκβάλλῃ ἐκ τοῦ εὐκάμπτου καὶ λιγυροφθόγγου λαρυγγίου του τοὺς μελωδικωτέρους ἤχους. Ἀκολούθως ἐρρίφθη ἐπὶ τῆς δεξιᾶς τοῦ διδασκάλου του, συνεστάλη ἐντὸς τοῦ κοίλου τῆς παλάμης καὶ ἀφοῦ ἐκάλυψεν αὐτὸ διὰ τῆς ἀριστερᾶς του ἐπὶ τινα στιγμὴν μᾶς τὸ ἔδειξεν ἀκολούθως ἐντελῶς ἀποκεκοιμημένον.

Εἰς τὴν κατάστασιν ταύτην τοῦ ὕπνου ὁ ἰατρὸς μὲ ὑπεχρέωσε νὰ σκεφθῶ δι' ἐκεῖνο εἰς ὃ εἶχον ζωηρὸν ἐνδιαφέρον νὰ μάθω κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν τοῦ μαγικοῦ ὕπνου. Τελειωθείσης τῆς σκέψεώς μου, τὸ πτηνὸν αἰφνης ἐπέταξεν ἐπὶ τοῦ ἐξώστου αὐτοῦ, ἐνθεν ἔρριψε μετ' ἐνεργείας χαρτίον ἐφ' οὗ ὑπῆρχε φράσις τις ἥτις ἀκριβῶς συνέπιπτε μὲ τινα γεγονότα ἀπὸ τὴν ἀκόλουθον ἔμαθον διὰ τοῦ ταχυδρομείου.

Τὸ πτηνὸν δίδον μοι τὴν ἀπάντησίν του ἵνα ἀναγνώσω μὲ παρετήρει μετὰ ζωηροῦ ἐνδιαφέροντος, τονίζον συνάμα τὰ ἐκφραστικώτερα μέλη. Οὐδεμία ἀμφισβόλια ὅτι ὁ μικρὸς οὗτος ψαλμωδὸς ἤθελε μὲ προσηλυτίσει εἰς τὰ δόγματά του ἐὰν κατενόουν τὴν γλῶσσάν του. Ἡ γλυκεία καὶ ἐνθουσιώδης διάθεσις τοῦ πτηνοῦ τούτου, ἥτις ἠδύνατο νὰ μαλάξῃ καὶ τὰς σκληροτέρας καρδί-
ας, ἐπ' ἐμὲ ἐπροξένησε μαγνητικὴν ἐντύ-
πωσιν.

Εἰς τὸ μέλλον ἄρά γε ἡ ἐπιστήμη δὲν θὰ δυνηθῇ νὰ πλουτισθῇ θέτουσα εἰς σχετικωτέραν ἀναφορὰν τὸν ἄνθρωπον πρὸς τὰ πτηνὰ, ἅτινα τῷ εἶναι τοσοῦτον συμπαθῇ; Ὁ ἰατρὸς τὸ ἐλπίζει!

Βλέπων τις τὴν μικρὰν ταύτην ἀγέλην οὕτω καλῶς διηυθετημένην, δύναται βεβαίως νὰ ἐννοήσῃ εἰς ὁποίας δοκιμασίας ὑπεβλήθησαν τὰ μικρὰ ταῦτα ὄντα καὶ ὁποῖους ἀγῶνας κατέβαλεν ὁ ἀκάματος οὗτος ἰατρὸς ὅστις εἶναι ἄξιος παντὸς ἐπαίνου.

Διατίθεται τις οὕτως βλέπων τοὺς μικροὺς τούτους ἡθοποιοὺς ὥς ὅταν βλέπῃ χαδευμένα παιδία λαμβάνοντα ὕψος πεισματῶδες καὶ χλευάζοντα τοὺς διδασκάλους των δι' ἀπειθειῶν ἀληθῶς σκανδαλωδῶν. Ἡ καλὴ ὁμῶς κατάστασις, ἡ εὐχάριστος διά-

θεσις τῶν πτερωτῶν τούτων μίμων, μαρτυροῦσιν ἱκανῶς τὴν ἐπιμονὴν καὶ ἐπιμέλειαν τοῦ διευθυντοῦ των, τοῦ δόκτορος Πανίνη (*Panini*).

Τῷ ὄντι θαυμάζει τις βλέπων τὴν ἀβυσσον τῶν ἐν τῇ φύσει μυστηρίων καὶ ζηλεύει τοὺς μεταγενεστέρους, οἵτινες θὰ ᾔ-αι ἴσως εὐτυχέστεροι ἡμῶν εἰς τὴν σπουδὴν τῆς ἀνεξαντλήτου φύσεως, καὶ θὰ ἴδῃ ἴσως πολλὰ ζητήματα ἄλυτα καὶ ἀκατάληπτα εἰς ἡμᾶς καθιστάμενα δημῶδη καὶ ὑπὸ παιδίων καταληπτά!

Ὅποῖον ὁ ἀνθρώπινος νοῦς!

Μετάφρασις Σ. Γεωργιάδου.

Η ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΤΩΝ ΓΕΝΟΥΗΝΣΙΩΝ.

(Συνέχεια).

Ἡ ἄλωσις τῆς Καισαρείας κατέστησεν αὐτοὺς κυρίους θησαυροῦ ἄλλως πολυτίμου (1), τοῦ περιφήμου ἁγίου Πινακίου (*Saint Graal*), ὅπερ κατὰ τὸν μεσαιῶνα τοσοῦτον ἐπησχόλησε τὴν φαντασίαν τῶν ἀνθρώπων καὶ ὅπερ ἀνακαλεῖ συγχρόνως εἰς τὴν μνήμην τῶν ἀνθρώπων τὸ μαρτύριον Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ καὶ τὰς μᾶλλον ἀξιοσημειώτους σκηνὰς τῶν Παθῶν. Ὁ ἀρχιεπίσκοπος Τύρου ἀναφέρει ὅτι τὸ Ἱερὸν Πινάκιον, ὅπερ εὗρέθη ἐν τοῖς λαφύροις, ἐξετιμήθη ἀντὶ πολλῶν χρημάτων καὶ ὅτι οἱ Γενουήνσιοι ἐζήτησαν αὐτὸ διὰ τὴν ἐκκλησίαν των, ἥς ἔμελλε νὰ ᾔ-ηται τὸ ὠραιότερον κόσμημα. «Σήμερον, λέγει ὁ ἱεράρχης, συνεθίζουσι νὰ δεικνύωσιν αὐτὸ ὡς θαυμάσιόν τι εἰς τοὺς σημαίνοντας ἀνθρώπους ὅσοι διέρχονται διὰ τῆς πόλεως των καὶ ἐπιμένου-

(1) Ἀρχαία ἐπιγραφή τῆς Γενούας λέγει ὅτι ἡ πόλις αὕτη κατέχει δύο θησαυροὺς ἐπίσης ἀνεκτιμήτους, τὴν τράπεζαν τοῦ ἁγίου Γεωργίου καὶ τὸ Ἱερὸν Πινάκιον, συμφωνίαν ἰδεῶν λίαν χαρακτηριστικῶν.